

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Ланчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Тодоріко Аліна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кравчук Інна</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Сірецький Іван</i>	Політична система Франції	132
<i>Паляниця Альона</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Бендюк Олеся</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Пікула Микола</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Наумчук Артур</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Архипенко Аліна</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Хомич Петро</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Майко Тетяна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Байрак Сергій</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Мадерук Христина</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кондратюк Марія</i>	Військова доктрина України	150
<i>Сверба Людмила</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Макарук Надія</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Ралець Андрій</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Єрмейчук Іванна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Шимко Ольга</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Клімчук Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Горбатюк Катерина</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кондратюк Марія</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165
<i>Шандалюк Тетяна</i>		

«темы недельной информации») Адміністрацією Президента України Л. Кучми. Не виключено, що і на даному етапі політичного життя країни певну інформацію від населення приховують.

Типовим прикладом для України є висвітлення кризових явищ, де інформація про реальний стан речей в країні маскується завдяки розповсюдженню менш важливих новин. Насамперед, вони стосуються певних «успіхів» влади у «боротьбі з кризовими явищами», стану речей в інших державах, культурно-національній та спортивній інформації. І таких прикладів можна назвати безліч.

Так, в Україні під час звітування уряду з виконання бюджету на 2009 р. в квітні Кабінет Міністрів видав розпорядження (також таємне) про нерозголошення бюджетної звітності. Від тоді в Україні із засобів масової інформації громадяни не можуть ознайомитись з казначейськими звітами про виконання бюджету, стабілізаційного та соціальних фондів, балансом казначейського рахунку, який періодично поповнюється траншами МВФ та ін.

Найбільш відчутним є вплив засобів масової інформації на хід виборчих кампаній. Експерти стверджують, що чим більшою є кількість виборців з неусталеними політичними позиціями, тим значнішим є вплив на них ЗМІ. Ще однією особливістю функціонування ЗМІ в Україні є ненормована та безконтрольна присутність в українському інформаційному просторі іноземних (особливо російських) ЗМІ. Стає дедалі очевиднішим, що вони є інструментом просування на територію незалежної України інтересів сусідніх держав, використовуються для забезпечення їх ідеологічної та політичної присутності в нашій країні. На підтвердження цього академік І. М. Дзюба зазначає: «Коли читаєш цю пресу, створюється враження, що ми живемо в окупованій країні, і окупант звіріє з кожним днем».

Отже, в сучасному світі високих технологій та швидкісної передачі інформації мас-медіа стали неймовірно дієвим засобом конструювання громадської думки. ЗМІ беруть безпосередню участь у формуванні суспільної думки за допомогою поширення тієї чи іншої інформації, оприлюднення фактів, надання оцінки подій. Виступаючи посередником між суспільством і владою, ЗМІ мають можливість змінювати і контролювати думки, погляди, цінності, орієнтації, здійснювати політичне маніпулювання. Нерідко інформація доходить до споживача, зазнавши безліч змін, в результаті чого зростає недовіра населення до засобів масової комунікації. Влада чи провладні організації через підконтрольні їм ЗМІ озвучують або приховують ту інформацію, яка вигідна для них у певній ситуації, особливо під час виборів.

Корольчук Оксана Володимирівна

*(студентка 3 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – ст. викл. Наумов А.С.)*

ПОЛІТИЧНА КУЛЬТУРА СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Сучасна українська держава характеризується не лише зміною форми політичного режиму, а й становленням громадянського суспільства. Стан політичної культури українського суспільства відображає складність процесу модернізації України. Політична культура перехідного періоду впливає на хід соціально-економічних та політичних перетворень.

У сучасній політичній науці залишається відкритою проблема розвитку субкультур, зокрема молодіжної. Політична культура сучасних українців має посткомуністичний, пострадянський характер, який впливає на моральні орієнтири молодого покоління. Молоді люди складно й досить повільно визначають свої позиції як у політичній, так і в інших сферах життя. На цьому етапі на політичну свідомість впливають такі чинники, як деполітизація, деідеологізація. Тобто, молодь має отримувати об'єктивну інформацію різноманітного характеру. Політична культура в демократичному суспільстві повинна бути спрямована на виховання, яке неодмінно має включати в себе українські традиції, ментальність історії без яких неможливе формування політичної обізнаності молоді.

В Україні є проблема, яка полягає в тому, що надто багато молодих людей виявилися психологічно не готовими до розбудови своєї держави. Це свідчить про те, що вони наслідують комуністичні погляди своїх батьків та суспільства. Лише формування політичної культури, що включає в себе процес навчання і виховання, освоєння соціального досвіду, виробленого людством, розвиток відповідного нормами сучасного демократичного суспільства свідомості і підготовки, має зробити свій значний внесок у розвиток політичної активності. Також на формування політичної культури молоді впливають безліч факторів, зокрема, освіта, праця, розвиток особистих здібностей.

Важливою формою залучення молоді до політичної культури демократичного типу є гра. Саме, вона формує інституційний досвід та серйозне ставлення до неї. Наявний рівень політичної активності в усіх вікових групах нашого суспільства, як виявилось низький. Такий результат не забезпечує формування міцної політичної системи. На жаль, все частіше молодь виховує в собі егоцентризм. Проблема цього вбачається у не належній політичній освіті.

Демократична політична освіта має бути спрямована на виховання громадянина (громадянська освіта), який цінує власні права, готовий відстоювати ідеали свободи, демократичні цінності, володіє відповідними практичними навичками. До громадянської освіти відносять також патріотичне виховання. Більшість студентів не відчують стимулювання їхнього інтересу до політики. Домінантою політичної освіти в демократичному суспільстві є участь у самоврядуванні. Отже, політична освіта є важливим засобом подолання громадянської байдужості та апатії.

Формування політичної активності молоді пов'язується з її ставленням до життєвих цінностей, пошуку ідеалів. Головними пріоритетами молоді є: здоров'я, впевненість у собі, цікава робота та матеріальна забезпеченість, хороша сім'я, вища освіта.

Молодіжні рухи Заходу несуть в собі довгу історію змін та розвитку. Вони пройшли тривалий культурно – історичний шлях від діяльності клубів за інтересами до найпотужніших у суспільстві утворень. Зараз ми можемо сказати, що молодіжні рухи стали практичним засобом самореалізації багатьох молодих поколінь. Основний момент єдності партії молодіжною організацією полягає у єдності їх ідеологічних платформ. До молодіжних партій належать Партія «Молода Україна», Партія «нова генерація». Ці політичні організації складаються переважно з молоді і заявляють про готовність захищати інтереси молодого покоління (як першочергове завдання). Бажання реалізувати себе ототожнюється з політичною діяльністю, молодь рахує, що саме таким чином можна досягти

успіху. Сучасний молодіжний рух пройшов ряд етапів розвитку та, все ж таки, підтвердив те, що певна група молодих людей здатна політично реалізовуватись.

Таким чином, можна сказати, що проблема політичної культури молоді все ж таки існує в нашій державі. Про це свідчить низька політична активність та певною мірою політична свідомість. Байдужість молодого населення також обумовлена не задоволенням владних структур, особистими амбіціями, не бажанням залучатись у суспільно – політичне життя своєї країни. Та є молоді люди, які прагнуть до змін. Вони виховують в собі толерантне ставлення до політики, патріотичні якості громадянина та активно беруть участь у створенні політичних організацій. Це свідчить про те, що і в нашій державі є молоде покоління, яке має з кожним роком розквітати та долучати до себе нових бажаних. Головним джерелом утворення молодих рухів є спільні інтереси та мета. Політична культура охоплює рівень знань та уявлення про політику, емоційне ставлення до неї, що мотивує політичну поведінку громадянина.

Мішук Ольга Михайлівна

*(студентка 3 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Кириленко О.М.)*

ПСЕВДОМЕНЕДЖМЕНТ В ПОЛІТИЦІ: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА В УКРАЇНІ

Політичний менеджмент може мати як конструктивне, соціально-орієнтоване, так і деструктивне, негативне, асоціальне спрямування. Деструктивні результати політичної діяльності є проявом дисфункцій політичних інститутів, які знижують ефективність політичної влади. В такому аспекті значний інтерес представляє теорія псевдоменеджменту, яку сформулувала український соціолог А.С.Лобанова. Розглянемо деякі положення даної теорії.

Псевдоменеджмент є різновидом соціальної адаптації (мімікрії – пристосування) в сфері управлінських, зокрема, політичних відносин з метою досягнення прагматичних цілей. Це - спосіб життєдіяльності певних груп людей, специфічна модель їх соціальної поведінки, що дає можливість демагогічно і практично маскувати справжні корисливі інтереси. По суті, такі інтереси не відповідають суспільним потребам, цінностям. Псевдоменеджмент має різні форми – від наступальних, агресивних, репресивних до психологічних, маніпулятивних, популістських проявів.

До суб'єктів псевдо менеджменту – мімікрантів, відносяться владні, бюрократичні агенти, що під виглядом благонадійних осіб використовують довіру людей, суспільні ресурси, щоб задовільнити свої егоїстичні прагнення протиправними, часто, кримінальними засобами. До цієї групи можна віднести політиків та політичні партії, які не мають на меті слідувати за тією ідеологією та програмою, що поширюються серед електорату під час передвиборної кампанії. Це - також бюрократи, які намагаються перетілитись в образ добropорядних виконавців, водночас відстоюючи споживацькі інтереси. Це стосується і тих фінансових директорів компаній, які своєю діяльністю навмисно призводять до їх розорення задля викупу акцій в мінімальними цінами та збагачення.

За 20 років незалежності України вчені-соціологи, політологи, економісти, аналізуючи політичні процеси, запропонували чимало концепцій розвитку країни. Проте не все так райдужно, як здається на перший погляд, тому що багато

дослідників працюють на псевдоменеджерів, створюючи все нові стратегії і тактики, що максимізують вигоду мімікранта, а також допомагають забезпечити очікуване як професійне, так і особисте майбутнє.

Псевдоменеджери зазвичай досить добре орієнтуються в тенденціях соціального розвитку, технологіях сучасного менеджменту, вивчають його та переймають досвід. Вони знаються на психології різних соціальних груп та класів, прошарків населення. Більшість має управлінський стаж, глибоке знання законодавства, а ще вміння грамотно й непомітно його обійти. Мімікранти знайомі з правовим механізмом та всіма слабкими місцями цієї системи. Вони можуть «вийти сухими з води» і з будь-якої негативної ситуації, крім того, обернути її наслідки на свою користь. Команда псевдоменеджера володіє багатьма технологіями політичного маніпулювання (приховане управління політичною свідомістю і поведінкою людей у певних політичних інтересах). Цей спосіб соціального управління має певні переваги порівняно із силовими адміністративно-правовими й економічними методами панування, оскільки здійснюється непомітно для об'єктів управління, не потребує значних матеріальних затрат і жертв для встановлення контролю над суспільством.

Функціонування псевдоменеджменту, як і соціальної мімікрії, засновується на теорії ролей, яка включає «рольову гру». Під маскою захисника народу, або патріота-політика, чи управлінця-реформатора мімікранти розігрують наперед складені сценарії, завдаючи колосальних збитків державі. Така діяльність завжди має причинно-наслідковий зв'язок, деформацію та дисфункціонування політичних інститутів, наприклад: не виконується функція агрегації політичної системи, недостатньо враховуються вимоги суспільних груп, громадських організацій, громадян в процесі агрегування інтересів, а отже можна сказати, що механізм відсутній, створюється лише його імітація і надалі проводиться недержавницька політика з боку державних інститутів, яка вигідна для псевдоменеджерів. Не можна не погодитися з думкою А.С. Лобанової про те, що імітаційність стала характерною рисою трансформації політичних та соціально-економічних інститутів у період демократизації в Україні. Звернувшись до результатів соціологічного моніторингу задоволеності громадян демократією в державі, констатуємо, що лише 3 відсотки респондентів в середньому задоволені (за даними 2009 р.). Однак варто взяти до уваги те, що такі низькі дані ще свідчать про невисокий рівень обізнаності щодо демократії як форми режиму, або про квазі-сприйняття.

Псевдоменеджмент заповнив майже всі сфери життєдіяльності українського суспільства, особливо - політичну, фінансову, економічну. На нашу думку, високий рівень аполітичності та низький рівень політичної культури можна теж розглядати як наслідки діяльності псевдоменеджерів.

Отже, псевдоменеджмент в політиці – це певна форма організації управлінської діяльності, за якої суб'єкти (мімікранти), використовуючи хитрість та свої інтелектуальні здібності, під виглядом менеджменту створюють і вживлюють в діяльність держави і суспільства деструктивні та дисфункціональні моделі управління з метою власного самозбагачення. Діяльність сучасних псевдоменеджерів характеризується високим рівнем ерудиції та соціально-політичної мобільності, які, на жаль, спрямовуються на забезпечення власних споживацьких інтересів. Серед найпоширеніших засобів здійснення суспільної мімікрії – застосування «чорних» піар-технологій в ході передвиборчих кампаній

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011